ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ
ΧΑΡΙΤΙ ΘΕΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΤΗΣ ΑΓΙΩΤΑΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΙΕΡΙΣΣΟΥ, ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΡΔΑΜΕΡΙΟΥ

Ἀρ. Πρωτ.: 201 Ἐν Ἀρναίᾳ τῇ 7η Ἀπριλίου 2020

ΠΑΣΧΑΛΙΟΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

(Ϛϡ΄ ἀριθμ. 3)

Πρός
Τόν Ἱερό Κλῆρο,
Τίς Μοναστικές Ἀδελφότητες καί
Τόν φιλόχριστο Λαό
τῆς καθ' Ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Ἀδελφοί καί τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καί περιπόθητα,

Μέσα ἀπ' τήν χλαλοή καί τήν κλαγγή τῶν ὅπλων τοῦ πολέμου ὁλάκερης τῆς οἰκουμένης κατά τοῦ θεριοῦ τοῦ κορωναϊοῦ πού βρυχᾶται ἐπικίνδυνα καί ζητεῖ ποιόν νά κατασπαράξη, διθυραμβικά καί ἀγέρωχα ἡ Ὀρθοδοξία ἀναβοᾶ:

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Καί ἀπό τά χριστονοσταλγικά χείλη τοῦ εὐλογημένου Λαοῦ μας σάν ὁμοβροντιά ἡ ἀπάντηση δίνεται:

ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Καί τοῦτο γιατί Ὀρθοδοξία σημαίνει ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ! Μᾶλλον δέ Ἐκκλησία τῶν Ἀναστημένων!

Τό Πάσχα, γιά τήν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή, εἶναι ὁ ἀβασίλευτος θρίαμβος τῆς ζωῆς· ἡ γενέθλια ἡμέρα τῆς ἀθανασίας της· εἶναι ἡ χαραυγή καί τό μεσουράνημα τῆς νίκης της πάνω στόν προαιώνιο ἐχθρό της: τόν θάνατο.

Πρίν ἀπό τό Πάσχα ὁ θάνατος ἦταν τό παραμόνιμο παρόν τῆς ἱστορίας, ὁ μεγάλος λεηλάτης τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, ὁ ἀχόρταγος καταπότης τῆς ἀνθρώπινης ὕπαρξης.

Ἦταν τό σφραγιστικό τέρμα τῆς ἀνθρώπινης ἐξέλιξης, ἡ φυσική συνέπεια τοῦ «εἶναι», ὁ μεγάλος τροφοδότης τοῦ Ἅδη, ὁ νόμος ὁ ἀναπόδραστος, ἡ ἀθανασία τῆς φθορᾶς, ἡ νομοτέλεια καί τό προνόμιο τῆς ἀπελπισίας!

Ὁ χάρος, ὁ θάνατος μ' ἄλλο ὄνομα, ἦταν ὁ μεγάλος δραγουμάνος τῆς ἱστορίας, ὁ ἀνελέητος κουρσάρος, ὁ ἄσπλαγχνος καί ἀνελεήμων δρεπανοκόφτης τῆς ζωῆς.

Ἡ ζωή ἀνέτελλε φοβισμένη καί σκλάβα. Βαριές οἱ ἁλυσίδες τοῦ θανάτου τῆς ἔδεναν τούς ἁρμούς καί τῆς ἔπνιγαν τή νιότη καί τήν ἐλευθερία.

Τό σκοτάδι, ὁ ἀχώριστος σύντροφος τοῦ θανάτου καί ὁ φόβος, ὁ αἰώνιος σύντροφος τοῦ σκοταδιοῦ, ἔβαφαν τή ζωή στά μαβιά μέ ἀπελπισία καί τή βούλιαζαν στά πιό βαθιά πηγάδια τῆς ὀδύνης, στά τάρταρα τῆς σκλαβιᾶς καί τοῦ σπαραγμοῦ.

Οὔτε ἕνας μικρός φεγγίτης γιά τό φῶς στήν ἀπέραντη σκοτεινή ἐπικράτεια τοῦ θανάτου.

Ἡ ζωή ἦταν ἡ μεγάλη ἠττημένη· ὁ θάνατος ὁ μεγάλος θριαμβευτής καί τό μνημούρι, ὁ τάφος, ἡ ἀπόδειξη τῆς κατάπτωσής της.

Αἰῶνες ὁλόκληρους ὁ θάνατος καταβρόχθιζε τίς ἀναρίθμητες ἀνθρώπινες ἀγέλες πού τοῦ προσκόμιζε ὁ Ἀδάμ μέ τήν πτώση του.

Αἰῶνες βαθιᾶς πίκρας τῆς ζωῆς....

Αὐτά μέχρι τό Πάσχα. Γιατί ἀπό τό Πάσχα ἄρχισε ἡ ἀντίστροφη μέτρηση. Μιά μέτρηση πού κατέληξε σέ μιά κατακόρυφη ἐκτίναξη, σέ μιά πανηγυρική ἀπογείωση, σέ μιά οὐρανόπλαστη κι οὐρανόσταλτη ἀνάταση, σ' ἕνα μεθυστικό ἀνέβασμα, σ' ἕναν ἀπελευθερωτικό καί λυτρωτικό θρίαμβο τῆς ζωῆς.

Ὅλα ἔγιναν μέ "τόν θάνατο τοῦ Θεοῦ" κι ἀπ' τήν ἀδηφαγία τοῦ θανάτου.

Ἀπρόσεχτος ὁ θάνατος, ὅταν “πέθανε ὁ Θεός”, μετά τό ὀδυνηρό “τετέλεσται” στό ξύλο τοῦ σταυροῦ, καταβρόχθισε, ὅπως ἔκανε μ’ ὅλους τούς ἄλλους νεκρούς, τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Τόν νόμισε θνητό κι Αὐτόν...

Αὐτό ἦταν τό λάθος του. «Ἔλαβε σῶμα, καί Θεῷ περιέτυχεν. Ἔλαβε γῆν, καί συνήντησεν οὐρανῷ» (Ἱερός Χρυσόστομος).

Ἄς τολμήσουμε νά τό μεταφράσουμε: «Καταβρόχθισε τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά ἔπεσε ἐπάνω σέ Θεό. Νόμισε πώς εἶχε νά κάνη μέ θνητό, ἀλλά εἶχε μπροστά του τόν κυρίαρχο τοῦ οὐρανοῦ».

Ἀπό τή στιγμή αὐτή ἀρχίζει τό ξήλωμα τοῦ θανάτου. Ἡ κατρακύλα του. Ἄς τήν παρακολουθήσουμε, ὅπως τή δίνει ὁ Ἠσαΐας ἀνάγλυφα πολλούς αἰῶνες προτύτερα. Τή δίνει σέ μιά σκάλα ἀπό ρήματα:

ΕΠΙΚΡΑΝΘΗ.
ΚΑΤΗΡΓΗΘΗ.
ΕΝΕΠΑΙΧΘΗ.
ΕΝΕΚΡΩΘΗ.
ΚΑΘΗΡΕΘΗ.
ΕΔΕΣΜΕΥΘΗ.

Καί, ὁλοκλήρωση τῆς κατρακύλας, ἡ ἐρώτηση: «Ποῦ σου, θάνατε, τό κέντρον; ποῦ σου Ἅδη τό νῖκος; Ἀνέστη Χριστός, καί σύ καταβέβλησαι». «Θάνατε, ποῦ εἶναι τό φαρμακερό κεντρί σου, πού ἀφαιρεῖ τή ζωή καί τή συντρίβει; ποῦ εἶναι ἡ κυριαρχία σου πάνω στή ζωή; Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός καί τά ’χασε ὅλα. Κι ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλά καί σύ ὁ ἴδιος ἔχεις πιά ὁριστικά καταβληθῆ».

«Ἀνέστη Χριστός, καί νεκρός οὐδείς ἐπί μνήματος».

«Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, καί νεκρός πιά κανένας δέν μένει στό μνῆμα»!

Ἀπ’ ἐδῶ καί πέρα ἀρχίζουν οἱ αἰῶνες οἱ ἀτελεύτητοι, τῆς βαθιᾶς πίκρας τοῦ θανάτου, καί τό μοιρολόϊ τοῦ Ἅδη ...

Ὅπου, ὅμως, νικιέται ὁ θάνατος, ἐκεῖ θριαμβεύει ἡ ζωή. Ὅπου καταργεῖται ὁ θάνατος, ἐκεῖ ἡ ζωή ξαναβρίσκει τήν ἀθανασία της. Ὅπου πικραίνεται ὁ θάνατος, ἐκεῖ ἡ ζωή πανηγυρίζει. Ὅπου ἐμπαίζεται ὁ θάνατος, ἐκεῖ ἡ ζωή ἀναθαρρεύει. Ὅπου ὁ θάνατος ἀφανίζεται, ἐκεῖ ἡ ζωή αἰωνιοποιεῖται, ἀφθαρτίζεται...

Θάψτε τόν θάνατο, ἀδελφοί, καί θά δῆτε νά ξεπετάγεται ζωή. Γκρεμίστε τόν χάρο καί θά ’δῆτε τή ζωή νά λουλουδίζη. Ξεριζῶστε τόν Ἅδη καί θά ἀπολαῦστε τή ζωή νά ἀναρριχιέται καταμεσίς στόν οὐρανό τῆς δόξας της.

Νά, γιατί τό Πάσχα εἶναι ὁ θρίαμβος τῆς ζωῆς!

Ὅσο κι ἄν κρώζη τό ἀνθρωποκτόνο ὄρνεο τοῦ κορωναϊοῦ, κρουνηδόν ἀπ’ τόν ἀνέσπερο Τύμβο τῆς Ἱερουσαλήμ ξεπετιέται ἡ Ζωή, κι ἀνδρειεύει καί θεριεύει!

Χριστός Ἀνέστη, ἄς βοήσουμε, Ἀδελφοί, καί ὁ Λίθος πού ἔφραζε τόν Τάφο τῆς ἐνυπόστατης Ζωῆς, ὡς ἀντίλαλος θά ἀποκριθῆ μυριόστομα:

«ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ Ο ΚΥΡΙΟΣ!»

Ἅγιον Πάσχα 2020

Μέ ἀναστάσιμους πατρικούς ἀσπασμούς

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὄρους καί Ἀρδαμερίου
ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Σημείωσις: Νά ἀναγνωσθῆ ἐπ' Ἐκκλησίαις, εὐθύς μετά τήν ἀνάγνωσιν τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου.